

การวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง

ในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย*

A LINGUISTIC ANALYSIS OF DIRECT VIOLENCE IN PHAKINAI'S

"HOME" NOVEL SERIES

ธฤต ศรีบัวบาน*, วชิรินทร์ แก่นจันทร์, เอี่ยมพร ทิพย์เดช

Tharit Sriouban*, Vajrindra Kaencandra, Uamporn Thipdet

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา พะเยา ประเทศไทย

School of Liberal Arts, University of Phayao, Phayao, Thailand

*Corresponding author E-mail: takep8336@gmail.com

*Tel: 090-746-8336

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลเอกสารจากนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงในนวนิยายชุด HOME ของภาคินัยทั้งสี่เล่ม โดยผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการใช้ภาษาด้านการใช้คำของชำนาญ รอดเหตุภัย และทฤษฎีความรุนแรงของ Johan Vincent Galtung เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ผู้แต่งใช้กลวิธีการใช้ภาษาด้านการใช้คำที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงทั้งสิ้น 6 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายตรงที่สื่อให้เห็นความรุนแรงทางตรงต่อร่างกาย ทรัพย์สิน ประทุษวาจา และการจำกัดเสรีภาพและการเหยียดหยาม 2) กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงด้วยการประทุษวาจา และเพศ 3) กลวิธีการใช้คำภาษาตลาดที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงด้วยการประทุษวาจา และเพศ 4) กลวิธีการใช้คำนามธรรมที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงด้วยการประทุษวาจา 5) กลวิธีการใช้คำสแลงที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงด้วยการประทุษวาจา 6) กลวิธีการใช้คำตำหนิหรือคำหยาบที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงด้วยการประทุษวาจา จะเห็นได้ว่า การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรงในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย เป็นการใช้กลวิธีทางภาษาที่หลากหลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการตีแผ่และสะท้อนความรุนแรงทางตรงในมิติต่าง ๆ อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่พบนี้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาทางสังคมปัจจุบันที่ยังแฝงไปด้วยความรุนแรงอย่างเห็นได้ชัด เช่น การฆาตกรรม การด่าทอ การคุกคามทางเพศ การทำลายข้าวของ หรือการทำร้ายร่างกาย โดยมีวรรณกรรมเป็นภาพสะท้อนของความรุนแรง

คำสำคัญ: ความรุนแรงทางตรง, คำที่มีความหมายโดยตรง, คำที่มีความหมายโดยนัย, นวนิยาย, ภาคินัย

Abstract

This research aimed to analyze the linguistic strategies used to convey direct violence in the four novels of Pakinai's "HOME" series. The study employed Chamnan Rodhetphai's conceptual framework on word-use strategies and Johan Vincent Galtung's theory of violence as the analytical

basis. The findings revealed that the author utilized six linguistic strategies to communicate direct violence: 1) Denotative Meaning Strategy, depicting direct violence against the body and property, as well as hate speech, restriction of freedom, and humiliation; 2) Connotative Meaning Strategy, reflecting direct violence through hate speech and sexual contexts; 3) Colloquialism Strategy, conveying direct violence through hate speech and sexual themes; 4) Abstract Word Strategy, illustrating direct violence via hate speech; 5) Slang Strategy, representing direct violence through hate speech; and 6) Vulgar or Profane Language Strategy, expressing direct violence through hate speech. The research indicates that Pakinai's "HOME" series does not merely present horror stories but employs diverse linguistic strategies as crucial tools to expose and concretely reflect various dimensions of direct violence. This allows readers to clearly perceive the suffering of the victims. Furthermore, the study demonstrates the relationship between word choice and violent behavior, focusing on two core aspects: word-use strategies and forms of violence.

Keywords: Direct Violence, Word-Use Strategies, Denotation, Connotation, Phakinai

บทนำ

ภาษาในฐานะพื้นฐานการสื่อสารและมรดกทางวัฒนธรรม ภาษาถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และความต้องการระหว่างกันอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันและอำนวยความสะดวกในการอยู่ร่วมกันในสังคม ภาษาไม่ได้ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันในสังคมเพียงอย่างเดียว ในด้านงานเขียนวรรณกรรม ภาษาถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน กล่าวคือ ภาษาถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในมิติของการสร้างสรรค์งานวรรณกรรม โดยภาษาจะถูกยกระดับขึ้นเป็นกลวิธีทางภาษา หรือที่เรียกว่าลีลาการใช้ภาษา ซึ่งเป็นการเลือกสรรและเรียบเรียงภาษาอย่างประณีตเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ความรู้สึกคล้อยตามและสร้างจินตภาพให้ชัดเจน ลีลาเหล่านี้ไม่เพียงแต่บ่งบอกถึงน้ำเสียงและอารมณ์ของตัวละครเท่านั้น แต่ยังเป็นสื่อกลางในการแสดงออกถึงความคิดและทัศนคติของผู้เขียนได้อย่างมีชั้นเชิง กลวิธีทางภาษาจึงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในงานเขียนทั้งประเภทสารคดีและบันเทิงคดี เช่น นวนิยายและเรื่องสั้น เพราะสามารถถ่ายทอดความคิดและเรื่องราวต่าง ๆ ของตัวละครได้อย่างมีพลัง ผ่านการนำเสนอที่เป็นเอกลักษณ์ ทั้งการเลือกใช้คำ การใช้โวหารภาพพจน์ และการออกแบบรูปแบบของประโยคที่สละสลวย

ในงานวรรณกรรมนอกจากจะมีกลวิธีทางภาษาที่ช่วยให้งานเขียนมีลีลาที่สวยงามแล้ว วรรณกรรมในอีกมิติก็ยังแฝงไปด้วยความรุนแรงที่นำเสนอผ่านวรรณกรรมได้เช่นเดียวกัน โดยสะท้อนออกมาให้เห็นถึงสภาพสังคม โดยความรุนแรงที่เกิดขึ้นมาจากสภาพสังคมชายเป็นใหญ่โดยฝ่ายชายเป็นผู้กระทำ เช่น การถูกทำร้ายร่างกาย การด่าทอ หรือปัญหาการหย่าร้างที่ส่งผลให้ครอบครัวมีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความรุนแรง (ภัสสิพร เพิ่มเสมอ, 2561) อีกทั้ง ความรุนแรงยังสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงในสภาพสังคมในนวนิยายอาหรับ โดยสะท้อนผ่าน วัฒนธรรม ประเพณี และกฎหมาย ที่สังคมชายนับถือศาสนาอิสลาม โดยความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้นมาจากฝีมืออำนาจชายเป็นใหญ่ (ญานิกา แสนสุริวงศ์, 2557)

ในปัจจุบันวรรณกรรมประเภทสยองขวัญได้รับความนิยมในกลุ่มผู้อ่าน เนื่องจากวรรณกรรมประเภทนี้มีโครงเรื่องที่ซับซ้อนและน่าค้นหา มีการบรรยายถึงฉาก บรรยากาศที่มุ่งเน้นให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจ อีกทั้งยังแฝงไปด้วยความรุนแรงที่อยู่ในตัววรรณกรรม ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาพสะท้อนสังคมได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับงานเขียนของภาคินัย ที่มักแฝงความรุนแรงไว้ในตัวบทของวรรณกรรม เพื่อสื่อให้ผู้อ่านได้เห็นถึงต้นตอของการเกิดความรุนแรง การใช้ความรุนแรง หรือการโต้ตอบความรุนแรงด้วยความรุนแรง ซึ่งโดยส่วนใหญ่ทั่วไปในสังคม

ของมนุษย์ ความรุนแรงอาจปรากฏให้เห็นเชิงประจักษ์หรือถูกสอดแทรกไว้ในสื่อต่าง ๆ จากบทเพลง บทละคร โทรทัศน์ หรือแม้แต่ปรากฏในวรรณกรรมเช่นกัน ความรุนแรงที่ปรากฏเหล่านี้ มนุษย์อาจได้รับความรุนแรงได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม บางกรณีอาจเสพความรุนแรงอย่างไม่รู้ตัว เช่น การเสพจากวรรณกรรม หรือละครโทรทัศน์ เพราะผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านได้ทราบถึงลักษณะของตัวละครที่ส่งผลต่อความรุนแรงออกมา และเพื่อต้องการสร้างความรุนแรงให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนใจ

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเด็นความรุนแรงในงานวรรณกรรม ส่วนใหญ่มักเป็นการศึกษาในมิติของ สังคมศาสตร์และมานุษยวิทยา ซึ่งมุ่งเน้นการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาเกี่ยวกับสาเหตุของความรุนแรงในครอบครัว ปัญหาโครงสร้างอำนาจชายเป็นใหญ่ หรือผลกระทบทางจิตวิทยาของตัวละครเป็นหลัก แต่ยังคงขาดการเจาะลึกไปที่กลวิธีทางภาษาที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการบรรยายความรุนแรงเหล่านั้นให้เป็นรูปธรรม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษางานเขียนของภาคินัย เพื่อวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา และวิเคราะห์ความรุนแรงที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญชุด Home เนื่องจากงานเขียนชุดนี้มีการใช้กลวิธีทางภาษาที่เข้าใจง่าย อีกทั้งสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงได้อย่างชัดเจน ซึ่งเป็นความรุนแรงที่พบได้ในสังคมปัจจุบัน และเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เด่นในเรื่องของการวางโครงเรื่องที่เน้นการจบเรื่องแบบประหลาดใจ จึงเหมาะสำหรับเลือกงานเขียนของนักเขียนท่านนี้ มาวิเคราะห์เพื่อชี้ให้เห็นว่าผู้เขียนมีกลวิธีในการเลือกใช้คำอย่างไรในการกระตุ้นให้อารมณ์ความรู้สึกเรื่องความรุนแรงทางตรงปรากฏชัดขึ้นในจินตภาพของผู้อ่าน ซึ่งจะช่วยให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวบททางภาษา กับสถานะความรุนแรงในสังคมได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย
2. เพื่อวิเคราะห์ความรุนแรงที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญชุด Home ของ ภาคินัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัย เรื่อง ความรุนแรงทางตรงในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขอบเขตด้านข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเป้าหมายในการศึกษา โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย จำนวน 4 เล่ม ได้แก่

1. แสงไฟจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ส่องสว่างในความมืด เบื้องหน้าของคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นปรากฏร่างของชายรูปร่างสมส่วนสวม แว่นตากรอบหนาตามสมัยนิยมกำลังจ้องเขม็งไปที่หน้าเพจ “ผมจะอยู่ กับเธอ...จนเธอหายดี” ที่มียอดกดติดตามร่วมสามแสนคนเพียงแค่วินาทีเดียว เวลาไม่ถึงเดือนเท่านั้น ชายหนุ่มบรรจงพิมพ์ข้อความลงไปให้ลูกเพจ ที่รอติดตามอ่านอย่างที่เคยทำเช่นทุกวัน (ตัวอย่างข้อความในหนังสือเล่มที่ 1) (ภาคินัย, 2559)
2. ด้านหลังโรงพยาบาลนทรฐนันท์มักจะเงียบเชียบ ก่อนพระอาทิตย์ตกดินเสียอีก...ทำไมนะหรือ ? เพราะเขากลับว่า ทางออกด้านหลังโรงพยาบาลนั้นเป็น “ทางผีผ่าน” ว่ากันง่าย ๆ คือ เป็นทางที่จะนำศพผู้เสียชีวิตภายในโรงพยาบาล ออกไปจากที่แห่งนี้ (ตัวอย่างข้อความในหนังสือเล่มที่ 2) (ภาคินัย, 2560ก)
3. โลกหมุนไปเมื่อเวลาผันผ่าน ทุกอย่างมีการเปลี่ยนแปลง เป็นเรื่อง ที่คนใช้ชีวิตทุกคนต้องยอมรับและเรียนรู้ที่จะอยู่กับมัน แต่สำหรับ สกาย แม้ว่าสิ่งรอบข้างจะแปรเปลี่ยนไปสักเท่าไร ดอกไม้จะเปลี่ยนสีสัก ก็ครั้งคนรอบข้างจะผ่านมาแล้วก็ผ่านไปสักทีคน แต่สำหรับชายหนุ่ม “ความเหงา” ที่เหมือนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตกลับไม่เคยห่างหายไปไหน (ตัวอย่างข้อความในหนังสือเล่มที่ 3) (ภาคินัย, 2560ข)

4. คนเราทุกคนก็มีความฝันด้วยกันทั้งนั้นแหละ จะต่างกันก็แค่ว่า ความฝันของแต่ละคนนั้นเป็นจริงได้แค่ไหน สำหรับโจแล้ว ความฝันของเขาจะเป็นเรื่องที่ไกลเกินเอื้อม เป็นความฝันที่ไม่กล้าแม้แต่จะบอกเล่า ให้คนใกล้ชิดฟัง (ตัวอย่างข้อความในหนังสือเล่มที่ 4) (ภาคินัย, 2560ค)

โดยวิเคราะห์ตัวบททั้งเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรง และมีเกณฑ์การคัดเลือก คือ เป็นผลงานชุดที่มีเนื้อหาเกี่ยวพันกับครอบครัว สังคม และพฤติกรรมของคนในสังคมที่แฝงไปด้วยความรุนแรงซึ่งสะท้อนความรุนแรงทางตรงได้ชัดเจนอย่างชัดเจน มากกว่าความรุนแรงในมิติอื่น เช่น ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง หรือความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม ดังนั้น เป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกวิเคราะห์ความรุนแรงที่ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด นั่นคือ ความรุนแรงทางตรง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบบันทึกข้อมูล โดยใช้แนวคิด 2 แนวคิด คือ 1) แนวคิดกลวิธีการใช้ภาษาด้านการใช้คำ ประกอบด้วย คำที่มีความหมายโดยตรง คำที่มีความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำมีศักดิ์ คำรูปธรรม คำนามธรรม คำสแลง คำภาษาตลาด คำต่ำ หรือคำหยาบ (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2523) โดยวิเคราะห์ในระดับคำ โดยจำแนกประเภทเป็นความรุนแรงทางกายภาพและความรุนแรงทางวาจา และ 2) ทฤษฎีความรุนแรง (Violence Theory) ได้แก่ ความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) (Galtung, J., 1996)

การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์โดยอาศัยกรอบแนวคิดทางทฤษฎีมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ทั้งด้านภาษาและความรุนแรงจากในตัวบทนวนิยาย ซึ่งประกอบด้วย นวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย 4 เรื่อง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษานวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย ด้วยการอ่านอย่างละเอียดโดยอาศัยแนวคิดกลวิธีการใช้ภาษาและทฤษฎีความรุนแรงเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย คือ วิเคราะห์ตัวบทนวนิยายทั้ง 4 เรื่อง ได้แก่ 1) มั่งมีศรีสุข 2) ร่มเย็นเป็นศพ 3) อยู่ดีมีศพ และ 4) วันขึ้นคืนศพ จากนั้นศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาวิธีการใช้ภาษาของ ชำนาญ รอดเหตุภัย ในด้านการใช้คำ เพื่อวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย และศึกษาทฤษฎีความรุนแรงของ Johan Galtung เพื่อวิเคราะห์ความรุนแรงที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญชุด Home ของ ภาคินัย

2. คัดเลือกข้อความบางตอนของตัวบททั้งบทสนทนาของตัวละคร การบรรยายฉาก การกระทำของตัวละคร และตลอดจนข้อความความอื่น ๆ ในตัวบทที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาด้านการใช้คำประเภทใดประเภทหนึ่ง

3. คัดเลือกข้อความบางตอนของตัวบททั้งบทสนทนาของตัวละคร การบรรยายฉาก การกระทำของตัวละคร และตลอดจนข้อความความอื่น ๆ ในตัวบทที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงประเภทใดประเภทหนึ่ง

4. นำข้อความที่เลือกมาจัดกลุ่มเพื่อจำแนกประเภทของกลวิธีการใช้ภาษาด้านการใช้คำประเภทต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความรุนแรงจากนั้นวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาโดยอาศัยแนวคิดการใช้คำของ ชำนาญ รอดเหตุภัย โดยวิเคราะห์การใช้คำประเภทต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำที่สื่อถึงความรุนแรงประเภทต่าง ๆ ตามกรอบแนวคิดที่กำหนด

5. วิเคราะห์ความรุนแรงโดยอาศัยทฤษฎีความรุนแรงของ Johan Galtung เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างความรุนแรงทางตรงที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้เงื่อนไขใดหรือไม่

6. นำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

จากการศึกษาความรุนแรงทางตรงในนวนิยายชุด Home ของ ภาคนิย พบว่า มีการใช้กลวิธีการใช้คำในรูปแบบต่าง ๆ ที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรง ได้แก่

1. การใช้คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรง

คำที่มีความหมายโดยตรง คือ คำที่ใช้สื่อสารกันตามความหมายปกติ ความหมายพื้นฐาน หรือความหมายตามพจนานุกรม คำที่มีความหมายโดยตรงที่พบในงานวิจัยนี้ จะมีลักษณะการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงที่เป็นความรุนแรงที่เกิดจากการกระทำของตัวละครกระทำต่อตัวละครด้วยตนเอง และตัวละครกระทำต่อทรัพย์สิน หรือการบรรยายฉากและบรรยากาศที่สื่อถึงความรุนแรง โดยพบการใช้คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงทั้งสิ้น 4 ลักษณะ คือ 1.1) การใช้คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงต่อร่างกาย 1.2) การใช้คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงต่อทรัพย์สิน 1.3) การใช้คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงโดยการประทุษร้าย และ 1.4) การใช้คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงต่อการจำกัดสิทธิเสรีภาพ และการเหยียดหยาม

การใช้คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงนั้น ผู้แต่งมักใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายตรง เพื่อให้เห็นถึงการกระทำของตัวละครในฉากที่ตัวละครเป็นผู้กระทำมักจะลงมือใช้กำลังสร้างความเสียหายต่อเหยื่อโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นการใช้กำลังต่อร่างกาย เพื่อแสดงให้เห็นถึงการเจ็บปวด การทรมาน การสูญเสียอวัยวะ การฆาตกรรม การจำกัดสิทธิเสรีภาพ การเหยียดหยาม การทำลายทรัพย์สิน การด่าทอ ประชดประชัน การลดทอนคุณค่าอีกฝ่าย หรือแม้กระทั่งการใช้ความรุนแรงทางเพศ การวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายโดยตรง พบว่า มีการนำเสนอความรุนแรงอย่างเป็นรูปธรรมในลักษณะความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) ซึ่งปรากฏให้เห็นผ่านการประทุษร้าย กล่าวคือ กลวิธีการใช้คำแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของตัวละครที่ใช้กำลังทางกายภาพเข้ากระทำต่อผู้อื่น เช่น การกระชาก การบีบคอ บีบแขน ซึ่งการกระทำนี้ไม่ได้เป็นเพียงสัญลักษณ์ แต่สะท้อนถึงเจตนาที่มุ่งหมายให้ผู้ถูกกระทำได้รับความทุกข์ทรมาน บาดเจ็บสาหัส หรืออันตรายถึงแก่ชีวิต การใช้คำในส่วนนี้จึงเป็นเครื่องชี้ชัดถึงความรุนแรงทางตรงที่มุ่งเน้นการทำร้ายร่างกายโดยเฉพาะ นอกจากการกระทำต่อบุคคลแล้ว ความรุนแรงยังขยายขอบเขตไปสู่การแสดงออกผ่านวัตถุ เพื่อเป็นเครื่องมือในการระบายสภาวะอารมณ์ที่รุนแรงและความโกรธแค้น พฤติกรรมของตัวละครที่ใช้ออกแรงปะทะกับสิ่งของ เช่น การเขวี้ยงแก้วจนแตกหรือการขว้างโทรศัพท์ทิ้ง ไม่เพียงแต่มีเจตนาทำให้ทรัพย์สินเสียหายจนใช้งานไม่ได้เท่านั้น แต่ยังแฝงไปด้วยการใช้อำนาจเพื่อข่มขู่ คุกคาม หรือพยายามประกาศอิสรภาพจากพันธนาการผ่านการทำลายสิ่งของที่เป็นตัวแทนของความกดขี่ ในขณะที่ความรุนแรงทางกายภาพมุ่งเน้นความเสียหายภายนอก การใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายโดยตรงยังสื่อถึงการประทุษร้ายที่เกรี้ยวกราดและรุนแรง เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการโจมตีและระบายความแค้น พฤติกรรมดังกล่าวมีเจตนาแฝงในการลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ผ่านการตีตราหรือสร้างมลทินทางจิตใจให้แก่ผู้อื่น เช่น การกล่าวหาว่าเป็นบุคคลอันตรายหรือผิดปกติทางจิต ซึ่งเป็นการสร้างบาดแผลทางความรู้สึกและทำลายความภาคภูมิใจในตนเองอย่างรุนแรง ความรุนแรงทางตรงยังปรากฏในรูปแบบของพฤติกรรมเหยียดหยามเกียรติ ซึ่งเป็นการใช้กิริยาทางกายสื่อสารความหมายแทนคำด่าทอ เช่น การใช้เท้าเหยียบศีรษะหรือการถ่มน้ำลาย การกระทำเหล่านี้สะท้อนเจตนาในการทำลายศักดิ์ศรีของมนุษย์อย่างสูงสุด โดยปฏิบัติต่ออีกฝ่ายราวกับไร้ซึ่งคุณค่าของสิ่งมีชีวิต มุ่งเน้นให้เหยื่อเกิดความอับอายทางสังคมและทำลายภาพลักษณ์ต่อหน้าสาธารณชน พฤติกรรมทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นการกระทำต่อร่างกาย ทรัพย์สิน วาจา หรือศักดิ์ศรีต่างร้อยเรียงผ่านกลวิธีการใช้คำที่ชัดเจน เพื่อตอกย้ำให้เห็นว่าความรุนแรงในเรื่องไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เป็นความตั้งใจของผู้กระทำที่มุ่งหวังผลกระทบต่องูถูกกระทำในทุกมิติ

2. การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง

คำที่มีความหมายโดยนัย คือ คำหรือข้อความที่ไม่ได้สื่อความหมายตามที่พูดหรือเขียนตรง ๆ แต่มีความหมายที่แฝงอยู่ภายใน ซึ่งผู้อ่านหรือผู้ฟังต้องอาศัยทักษะการตีความจากบริบทของข้อความ หรือบริบทจากน้ำเสียง หรือสถานการณ์ คำที่มีความหมายโดยนัยที่พบในงานวิจัยนี้จะมีลักษณะการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรง เช่น การด่าทอ การประชดประชัน เป็นความรุนแรงที่ตัวละครกระทำต่อตัวละคร โดยพบการใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงทั้งสิ้น 2 ลักษณะ คือ

2.1 การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงโดยการประทุษวาจา

2.2 การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงต่อเพศ

การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงนั้นผู้แต่งมักใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายโดยนัย เพื่อแสดงให้เห็นถึงฉากที่ตัวละครมักจะใช้ถ้อยคำดูหมิ่น เหยียดหยาม ประชดประชัน หรือใช้คำที่ทำร้ายจิตใจ มุ่งโจมตีตัวตนหรือคุณค่าของผู้อื่น หรือฉากที่มีการใช้พฤติกรรมคุกคามทางเพศ เช่น การข่มขืน การขืนใจ หรือการล่วงละเมิดทางเพศ โดยการใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายแฝงว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำต่อเพศอย่างชัดเจน นอกจากความรุนแรงที่ปรากฏชัดผ่านความหมายตรงตัวของคำแล้ว เมื่อพิจารณาในระดับลึก ยังพบว่า มีการใช้กลวิธีการใช้คำที่มีความหมายโดยนัย เพื่อสื่อสารความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) ที่มีความซับซ้อนและกระทบต่อจิตใจอย่างรุนแรงเพิ่มขึ้นด้วย กล่าวคือ ในแง่ของการโจมตีทางอารมณ์ปรากฏการใช้คำว่า “ใจดำ” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายโดยนัยสื่อถึงจิตใจที่แข็งกระด้าง ไร้เมตตา และเห็นแก่ตัวอย่างสุดโต่ง ในบริบทนี้คำดังกล่าวถูกใช้เพื่อกล่าวโทษและโจมตีตัวตนของตัวละครอย่างรุนแรง แม้พฤติกรรมนี้จะไม่ใช่การประทุษร้ายทางกายภาพ แต่การใช้คำที่มียัยเสียดสีและตราหน้าเช่นนี้ ถือเป็นความรุนแรงทางตรงในรูปแบบการประทุษวาจาที่มุ่งเป้าทำลายสภาพจิตใจของผู้ถูกระทำโดยเฉพาะ นอกจากนี้ ความรุนแรงทางตรงยังปรากฏชัดผ่านการใช้คำที่มียัยยะซับซ้อนอย่างคำว่า “สำเร็จภารกิจ” ซึ่งในบริบทนี้ไม่ได้หมายถึงการทำงานทั่วไป แต่เป็นรหัสทางภาษาที่สื่อถึงการล่วงละเมิดทางเพศจนบรรลุความใคร่ของผู้กระทำ การใช้คำนี้สะท้อนให้เห็นถึงการคุกคามทางเพศที่เหยื่อไม่ได้อยู่ในสภาวะให้ความยินยอมส่งผลกระทบอย่างรุนแรงทั้งต่อร่างกายและจิตใจ เป็นการกระทำต่อเพศอย่างรุนแรง อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงเชิงอำนาจที่ลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ของเหยื่อ ให้กลายเป็นเพียงวัตถุ หรือเป้าหมายที่ต้องถูกสำเร็จตามความต้องการของผู้กระทำ ดังนั้น คำว่าสำเร็จภารกิจจึงเป็นสื่อกลางที่สะท้อนถึงความรุนแรงทางตรงต่อเพศและการประทุษร้ายต่อชีวิตผ่านการล่วงละเมิดทางเพศอย่างร้ายแรง

3. การใช้คำภาษาตลาดที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง

คำภาษาตลาด คือ คำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่ว ๆ ไป โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือเหมาะสม แต่สามารถสื่อความหมายกันได้เป็นอย่างดี คำภาษาตลาดที่พบในงานวิจัยนี้ จะมีลักษณะการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงที่เกิดจากการกระทำ หรือคำพูดที่เน้นสื่อให้เห็นถึงภาษาพูดทั่ว ๆ ไป เน้นความรุนแรงแบบตรงไปตรงมาตัวเห็นภาพชัดเจน และกระทบอารมณ์ผู้อ่านหรือผู้ฟังทันที โดยพบการใช้คำสแลงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงทั้งสิ้น 2 ลักษณะ คือ 3.1) การใช้คำภาษาตลาดที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงโดยการประทุษวาจา และ 3.2) การใช้คำภาษาตลาดที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงต่อเพศ

การใช้คำภาษาตลาดสื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงนั้น ผู้แต่งมักใช้กลวิธีการใช้คำภาษาตลาดเพื่อแสดงให้เห็นในฉากที่ตัวละครต้องการหมิ่น เหยียดหยาม ด่าทอ ประชดประชัน ใช้ถ้อยคำรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมเข้าทำร้ายจิตใจโดยไม่อ้อมค้อม มุ่งโจมตีตัวตนหรือคุณค่าของผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา หรือใช้คำเพื่อลดทอนคุณค่าในตัวเหยื่อจากการกระทำทางเพศ การวิเคราะห์ความรุนแรงยังเผยให้เห็นความรุนแรงอย่างเป็นรูปธรรมผ่านการใช้กลวิธีการใช้คำภาษาตลาด ซึ่งสะท้อนถึงความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) ที่มุ่งเน้น

การทำลายศักดิ์ศรีและเนื้อตัวร่างกายอย่างรุนแรง กล่าวคือ มีการประทุษวาจาผ่านการลดทอนคุณค่าด้วยภาษาตลาด จากการวิเคราะห์ในงานเขียนชุด Home ของ ภาคินัย พบการใช้คำว่า “หมา” ซึ่งเป็นคำภาษาตลาดที่นำมาใช้เพื่อการดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างรุนแรง พฤติกรรมของตัวละครในบริบทนี้แสดงให้เห็นถึงเจตนาในการจู่โจมด้วยถ้อยคำเพื่อลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ โดยการเปรียบเทียบเหยือกกับสัตว์เพื่อสื่อว่าเหยื่อไร้ซึ่งความสำคัญหรือไม่ควรค่าแก่การได้รับความเคารพเยี่ยงมนุษย์ การกระทำดังกล่าวมุ่งเน้นการสร้างบาดแผลทางจิตใจและความอับอายให้แก่เหยื่อ จึงถือเป็นความรุนแรงทางตรงในรูปแบบการประทุษวาจาที่ชัดเจน อีกทั้งความรุนแรงทางตรงยังปรากฏผ่านกลวิธีการใช้คำภาษาตลาดที่สื่อความหมายอย่างตรงไปตรงมา คือ คำว่า “ข่มขืน” ซึ่งสะท้อนถึงพฤติกรรมการคุกคามและการล่วงละเมิดทางเพศที่ใช้กำลังทางกายภาพเข้าจู่โจมเหยื่อ พฤติกรรมดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงการสนองความใคร่ของผู้กระทำเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงเจตนาอันโหดร้ายในการมองว่าเหยื่อเป็นเพียง “วัตถุทางเพศ” ที่สามารถเข้าถือครองอำนาจได้ตามใจชอบ การใช้คำในลักษณะนี้จึงเป็นเครื่องชี้ชัดถึงความรุนแรงทางตรงต่อเพศที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างร้ายแรง ส่งผลกระทบต่อความเสียหายทั้งทางร่างกายและจิตใจของเหยื่ออย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้น กลวิธีการใช้คำภาษาตลาดจากตัวอย่างข้างต้น จึงเป็นสื่อกลางที่ตอกย้ำภาพลักษณ์ของความรุนแรงทางตรง ทั้งในมิติของการประทุษวาจาเพื่อทำลายเกียรติและการประทุษร้ายทางเพศที่มุ่งกระทำต่อชีวิตและร่างกายของเหยื่ออย่างเป็นรูปธรรม

4. การใช้คำนามธรรมที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง

คำนามธรรม คือ คำที่ให้ความหมายได้อย่างชัดเจน หรือเป็นที่รับความหมาย ได้ทางประสาทที่ 6 คือ ทางใจ เช่น “ความดี ความชั่ว สวย บาบ บุญ คุณ โทษ” หรือคำที่หมายถึงความคิด คำนามธรรมที่พบในงานวิจัยนี้จะมีลักษณะการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงที่เกิดจากถ้อยคำ หรือคำพูดที่เน้นการประชดประชัตเป็นความรุนแรงที่ตัวละครกระทำต่อตัวละคร โดยพบการใช้คำนามธรรมที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงทั้งสิ้น 1 ลักษณะ คือ

4.1 การใช้คำนามธรรมที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงโดยการประทุษวาจา

การใช้คำนามธรรมที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงนั้น ผู้แต่งมักใช้กลวิธีการใช้คำนามธรรมเพื่อแสดงให้เห็นในฉากที่ตัวละครเลือกใช้คำที่สื่อถึงสถานะที่ทุกอย่างถูกทำลายจนไม่เหลือศักยภาพเดิม สื่อถึงการล้างแค้นที่ไม่ได้หยุดแค่การทำร้าย แต่หมายถึงการทำให้ชีวิตของเหยื่อพังทลายลงอย่างสิ้นเชิงในบริบทการวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำนามธรรม พบว่า มีการนำเสนอความรุนแรงอย่างเป็นรูปธรรมในลักษณะความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) ซึ่งปรากฏให้เห็นผ่านการประทุษวาจาในรูปแบบการสาปแช่ง กล่าวคือ กลวิธีการใช้คำแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของตัวละครที่ใช้ถ้อยคำเชิงสัญลักษณ์เข้าโจมตีผู้อื่น เช่น การใช้คำว่า “ความพินาศ” เพื่อสื่อถึงความหายนะที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตคู่ของผู้อื่น ซึ่งการกระทำนี้ไม่ได้เป็นเพียงการระบายความโกรธแค้นตามสัญชาตญาณ แต่สะท้อนถึงเจตนาที่มุ่งหมายจะทำลายความรู้สึกและบั่นทอนกำลังใจของผู้ถูกระทำอย่างรุนแรง การใช้คำในส่วนนี้จึงเป็นเครื่องชี้ชัดถึงความรุนแรงทางตรงที่มุ่งเน้นการสร้าง ความหวาดกลัวและจองเวรผ่านรหัสทางภาษา นอกจากการสร้าง ความเสียหายต่อสภาพจิตใจแล้ว ความรุนแรงยังขยายขอบเขตไปสู่การทำลายเกียรติและบรรยากาศอันเป็นมงคลของผู้ถูกระทำ เพื่อเป็นเครื่องมือในการประกาศความอาฆาตมาดร้ายในพื้นที่สาธารณะ พฤติกรรมของตัวละครที่เลือกใช้คำสาปแช่งให้ “ตายอย่างทรมาน” ไม่เพียงแต่มีเจตนาทำให้ผู้ถูกระทำเกิดความอับอายและหวาดหวั่นเท่านั้น แต่ยังแฝงไปด้วยการพยายามทำลายศักดิ์ศรีและความน่ายินดีในชีวิตคู่ของอีกฝ่ายให้พังทลายลง พฤติกรรมทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นการสาปแช่ง การจองเวร หรือการมุ่งหวังให้เกิดภัยพิบัติ ต่างร้อยเรียงผ่านกลวิธีการใช้คำที่ชัดเจน เพื่อตอกย้ำให้เห็นว่าความรุนแรงในมิติของคำนามธรรมนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เป็นความตั้งใจของผู้กระทำที่มุ่งหวังผลกระทบต่อจิตใจและอนาคตของผู้ถูกระทำอย่างเป็นรูปธรรม

5. การใช้คำสแลงที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง

คำสแลง คือ คำศัพท์ที่ใช้ในเฉพาะกลุ่ม กลุ่มเพื่อน กลุ่มสังคมย่อย มักมีความหมายพิเศษหรือไม่เป็นทางการ บุคคลภายนอกอาจไม่เข้าใจ และเป็นคำที่ใช้ให้คลาดเคลื่อนไปจากปกติในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นด้านเสีย การเขียนและความหมาย คำสแลงที่พบในงานวิจัยนี้ จะมีลักษณะการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงที่เกิดจากถ้อยคำ หรือคำพูดที่เน้นการนิทา การเสียดสี หรือล้อเลียน เป็นความรุนแรงที่ตัวละครกระทำต่อตัวละคร โดยพบการใช้คำสแลงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงทั้งสิ้น 1 ลักษณะ คือ

5.1 การใช้คำสแลงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงโดยการประทุษวาจา

การใช้คำสแลงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงโดยการประทุษวาจานั้น ผู้แต่งมักใช้ กลวิธีการใช้คำสแลงในฉากที่ตัวละครที่เป็นผู้กระทำการต้องการ เสียดสี ล้อเลียนเชิงตลกขบขัน หรือนินทา เพื่อที่มุ่งโจมตีตัวตน หรือคุณค่าของผู้อื่นอย่างชัดเจน การวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำสแลง พบว่า มีการนำเสนอความรุนแรงอย่างเป็นรูปธรรมในลักษณะความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) ซึ่งปรากฏให้เห็นผ่านการประทุษวาจา กล่าวคือ กลวิธีการใช้คำสแลงให้เห็นถึงพฤติกรรมของตัวละครที่ใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่มเข้าโจมตีผู้อื่น เช่น การใช้คำว่า “เมาท์” (สแลงมาจากคำว่า Mouth ในภาษาอังกฤษ) ในบริบทของการจับกลุ่มนินทาและลับหลัง ซึ่งการกระทำนี้ไม่ได้เป็นเพียงการสนทนาทั่วไปตามสัญชาตญาณสังคม แต่สะท้อนถึงเจตนาที่มุ่งหมายจะโจมตีทางจิตใจและทำลายชื่อเสียงของผู้ถูกระทำโดยตรง การใช้คำในส่วนนี้จึงเป็นเครื่องชี้ชัดถึงความรุนแรงทางตรงที่มุ่งเน้นการสร้างบาดแผลทางความรู้สึกแทนที่การทำร้ายร่างกาย นอกจากการสร้างควมเสียหายส่วนบุคคลแล้ว ความรุนแรงยังขยายขอบเขตไปสู่พื้นที่ทางสังคม เพื่อเป็นเครื่องมือในการลดทอนความน่าเชื่อถือและสร้างความอับอายให้แก่เหยื่อ พฤติกรรมของตัวละครที่เลือกใช้นินทาเป็นเครื่องมือในการลับหลัง ไม่เพียงแต่มีเจตนาทำให้ผู้ถูกระทำเสียชื่อเสียงเท่านั้น แต่ยังแฝงไปด้วยการพยายามสร้างมลทินทางสังคมเพื่อให้เหยื่อสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเองและสถานะอันพึงมี พฤติกรรมทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นการนินทาลับหลัง หรือการทำลายภาพลักษณ์ ต่างร้อยเรียงผ่านกลวิธีการใช้คำที่ชัดเจน เพื่อตอกย้ำให้เห็นว่าความรุนแรงในมิติของคำสแลงนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เป็นความตั้งใจของผู้กระทำที่มุ่งหวังผลกระทบต่จิตใจและพื้นที่ทางสังคมของผู้ถูกระทำอย่างเป็นรูปธรรม

6. การใช้คำตำหรือคำหยาบที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง

คำตำหรือคำหยาบ คือ คำที่สื่อความหมายไม่สุภาพ ใช้ในบริบทกันเอง ไม่เหมาะสมในที่สาธารณะหรือการสื่อสารเชิงวิชาการ และเป็นคำที่สามารถแสดงความขัดเคือง ไม่พอใจ เสียดสี ตำทอ คำสบถสาบาน คำภาษาตลาดที่พบในงานวิจัยนี้จะมีลักษณะการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงที่เกิดจากการคำพูด หรือถ้อยคำที่รุนแรง โดยพบการใช้คำตำหรือคำหยาบที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงทั้งสิ้น 1 ลักษณะ คือ

6.1 การใช้คำตำหรือคำหยาบที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงต่อการประทุษวาจา

การใช้คำตำหรือคำหยาบที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรงนั้น ผู้แต่งมักใช้กลวิธีการใช้คำตำหรือคำหยาบในฉากที่ตัวละครใช้เพื่อสื่อถึงความโกรธแค้น หรือเพื่อปกป้องปกป้องหลังของตัวละคร เช่น ตัวละครที่เป็นนักเลง ผู้ร้าย หรือตัวละครที่มีจิตใจบิดเบี้ยว เพื่อสร้างความแตกต่างจากตัวละครที่ดูเป็นคนดี หรือใช้การตอบโต้ด้วยความรุนแรงเมื่อเหยื่อที่เคยถูกระทำลุกขึ้นมาโต้กลับ การใช้คำหยาบคายต่อผู้กระทำเดิมเป็นการสื่อถึงการปลดปล่อยความอัดอั้น และเป็นจุดเริ่มต้นของความรุนแรงทางวาจา การวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำตำหรือคำหยาบ พบว่า มีการนำเสนอความรุนแรงอย่างเป็นรูปธรรมในลักษณะความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) ซึ่งปรากฏให้เห็นผ่านการประทุษวาจา กล่าวคือ กลวิธีการใช้คำสแลงให้เห็นถึงพฤติกรรมของตัวละครที่ใช้ถ้อยคำหยาบคายเข้าโจมตีผู้อื่น เช่น การใช้คำว่า “อีเด็กเปรต” ในสภาวะที่เผชิญกับอารมณ์โกรธแค้นจากการถูกลบหลู่จนขีดจำกัดของความอดทนพังลง ซึ่งการกระทำนี้ไม่ได้เป็นเพียงการปลดปล่อยอารมณ์ตามสัญชาตญาณ แต่สะท้อน

ถึงเจตนาที่มุ่งหมายจะลดทอนคุณค่าของบุคคลผ่านการเปรียบเทียบให้มีสถานะต่ำต้อยเยี่ยงสัตว์นรกหรือเปรต การใช้คำในส่วนนี้จึงเป็นเครื่องชี้ชัดถึงความรุนแรงทางตรงที่มุ่งเน้นการสร้างมลทิน ลดทอนสถานะความเป็นมนุษย์ของผู้ถูกระทำโดยตรง นอกจากการระบายความแค้นส่วนบุคคลแล้ว ความรุนแรงยังขยายขอบเขตไปสู่การใช้อำนาจเพื่อควบคุมสถานการณ์และกอบกู้เกียรติของผู้พูดที่กำลังเสียหน้า พฤติกรรมของตัวละครที่เลือกใช้การด่าทอเพื่อลดอีกฝ่ายให้ต่ำลง ไม่เพียงแต่มีเจตนาสร้างบาดแผลทางจิตใจเท่านั้น แต่ยังแฝงไปด้วยเจตนาเชิงอำนาจในการสถาปนาสถานะของตนให้สูงกว่าเหยื่อผ่านรหัสคำพูดที่รุนแรง พฤติกรรมทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นการเปรียบเทียบ การด่าทอ หรือการลดทอนสถานะความเป็นคน ต่างร้อยเรียงผ่านกลวิธีการใช้คำที่ชัดเจนเพื่อตอกย้ำให้เห็นว่าความรุนแรงในมิติของคำตำหนิหรือคำหยาบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เป็นความตั้งใจของผู้กระทำที่มุ่งหวังผลกระทบต่อกียรติและคุณค่าความเป็นมนุษย์ของผู้ถูกระทำอย่างชัดเจน

ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่า วรรณกรรมของภาคินัยทำหน้าที่เป็นพื้นที่จำลองสภาวะทางสังคมที่ตีสื่อให้เห็นว่าความรุนแรงในสังคมไทยไม่ได้เกิดขึ้นอย่างลอย ๆ แต่ถูกบ่มเพาะผ่านกระบวนการทางภาษา หรือการกระทำของมนุษย์ที่ลดทอนคุณค่าของมนุษย์ลงทีละน้อย การวิเคราะห์นัยกระดบให้เห็นว่าคำพูดและการกระทำไม่ใช่แค่สื่อกลาง แต่เป็นเครื่องสะท้อนวัฒนธรรมความรุนแรงที่แฝงอยู่ในทุกส่วนของสังคม ตั้งแต่ระดับคำด่าทอในบ้าน การใช้กำลัง ไปจนถึงการล่องละเมิดทางเพศและการฆาตกรรม ซึ่งผลงานชุดนี้ทำหน้าที่เตือนให้สังคมตระหนักถึงความร้ายแรงของความรุนแรงที่เกิดขึ้น ที่สามารถเปลี่ยนมนุษย์ให้กลายเป็นเหยื่อหรืออาชญากรได้

อภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง ความรุนแรงทางตรงในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย พบว่า ความรุนแรงทางตรงที่ปรากฏสะท้อนให้เห็นว่า ผู้แต่งมีการใช้กลวิธีการใช้คำถึง 6 รูปแบบ ได้แก่ คำที่มีความหมายโดยตรง คำที่มีความหมายโดยนัย คำนามธรรม คำสแลง คำภาษาตลาด และคำตำหนิหรือหยาบ สามารถตีความได้ว่ากลวิธีภาษาในนวนิยายชุด Home ไม่ได้ทำหน้าที่เพียงแค่การสื่อสารเนื้อความแต่ถูกใช้ในฐานะเครื่องเร้าอารมณ์ เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดภาพในมโนทัศน์ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรพงษ์ เอี่ยมสะอาด และคณะ ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กลวิธีการใช้ภาษาไทย 3 ด้าน ได้แก่ กลวิธีการใช้คำ การใช้ภาพพจน์ และการใช้เครื่องหมาย ในโลโก้โนเวล โดยพบว่า มีการใช้คำสแลง คำตลาด คำแสดงอารมณ์ คำเลียนเสียงธรรมชาติ มีการใช้อุปลักษณ์ และพบอุปมาอุปไมย การอ้างถึง และมีการใช้เครื่องหมายประกอบการเขียนเพื่อบ่งชี้อารมณ์ และเสียงของตัวละคร เครื่องหมายที่ปรากฏมากที่สุด คือ เครื่องหมายอัศเจรีย์ จุดสามจุด และปรัศนี ทั้งหมดเป็นการใช้กลวิธีการใช้ภาษาที่ใช้สื่ออารมณ์ในงานเขียนโลโก้โนเวล (จักรพงษ์ เอี่ยมสะอาด และคณะ, 2561) จะเห็นได้ว่าในวรรณกรรมสมัยใหม่ทั้งโลโก้โนเวลและนวนิยายสยองขวัญ ผู้แต่งจำเป็นต้องใช้กลวิธีทางภาษา เพื่อชดเชยส่วนที่ผู้อ่านไม่สามารถเห็นภาพได้จริงเหมือนสื่อภาพเคลื่อนไหว การเลือกใช้กลวิธีทางภาษาต่าง ๆ ไม่ใช่เพียงเพื่อความสวยงามทางวรรณศิลป์ แต่เป็นการสร้างความสมจริงเชิงอารมณ์ เพื่อให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงสัญชาตญาณดิบของตัวละคร ซึ่งเป็นจุดเด่นที่ทำให้งานของภาคินัยสามารถสื่อสารกับนักอ่านในวงกว้างได้สำเร็จ นอกจากนี้ วรรณกรรมยังสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรง มุ่งเน้นการสร้างภาพลักษณ์ให้ผู้อ่านเห็นถึงความรุนแรงที่ชัดเจน เช่น การฆาตกรรม การด่าทอ การทำร้ายร่างกาย การทำลายทรัพย์สิน และการคุมคามทางเพศ ที่เกิดจากการกระทำของตัวละครต่อตัวละคร เพื่อสนองความต้องการของตนเอง เพื่อผลประโยชน์ หรืออำนาจบางอย่าง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาคินา พิมพ์ทองงาม ที่ศึกษาวิจัยเรื่องความรุนแรงที่ปรากฏในละครชุด Club Friday The Series 9 พบว่า ความรุนแรงที่ปรากฏทั้งความรุนแรงทางตรง ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกาย การด่าทอ การทำร้าย ทั้งหมดนี้เกิดจากการกระทำของตัวละครที่ทำให้เกิดลักษณะของความรุนแรงต่าง ๆ (ภาคินา พิมพ์ทองงาม, 2560) อีกทั้ง ความรุนแรงที่ปรากฏในโทรทัศน์แสดงให้เห็นถึงฉากความรุนแรงทางตรง ได้แก่ ความรุนแรงทางร่างกาย ความรุนแรงทางจิตใจ

และความรุนแรงทางเพศ เป็นความรุนแรงที่สร้างความเสียหายให้ผู้ถูกระทำอย่างชัดเจน (วิริยาพร กมลธรรม, 2561) เมื่อพิจารณาข้อค้นพบเหล่านี้ร่วมกับบริบททางสังคมไทยในเชิงสังคมศาสตร์วรรณกรรมถือว่ากำลังทำหน้าที่เป็นกระจกสะท้อนความเปราะบางของศีลธรรมในพื้นที่ส่วนตัว การที่ความรุนแรงส่วนใหญ่เกิดจากตัวละครกระทำต่อตัวละคร เพื่อสนองความต้องการหรืออำนาจ บ่งบอกถึงทัศนคติของคนในสังคมปัจจุบันที่มองว่าความรุนแรง คือเครื่องมือในการแก้ปัญหาที่เบ็ดเสร็จที่สุด จากการตีความในระดับลึกแสดงให้เห็นว่า ความรุนแรงทางตรงที่เกิดขึ้น เช่น การใช้ประทุษวาจา การใช้กำลังทางกายภาพในตัววรรณกรรมมิได้เป็นเพียงพฤติกรรมส่วนบุคคลของตัวละครในงานเขียน แต่คือ การฉายภาพที่สะท้อนความรุนแรงที่ถูกทำให้เป็นเรื่องปกติในสังคมไทย เมื่อภาษาถูกลดทอนความศักดิ์สิทธิ์ลงจนเหลือเพียงเครื่องมือในการทำลายเกียรติยศ ผู้อ่านจึงถูกนำพาไปสู่ความคุ้นชินกับภาพความรุนแรงทางตรงที่ตามมาในท้ายที่สุดงานวิจัยชิ้นนี้จึงชี้ให้เห็นว่า ภาษาศาสตร์ไม่ใช่เพียงเรื่องของการใช้คำ แต่คือ การเผยให้เห็นถึง เจตจำนงของความรุนแรงที่แฝงอยู่ในวรรณกรรม

จากการศึกษาเรื่องกลวิธีทางภาษา และความรุนแรงจากงานของผู้ศึกษาคนอื่น ๆ จะเห็นได้ว่าโดยส่วนใหญ่จะเน้นศึกษาด้านใดด้านหนึ่ง กล่าวคือ งานของ จักรพงษ์ เน้นไปที่กลวิธีทางภาษา เพื่อดูความสวยงาม รูปแบบประโยค การใช้คำ การใช้ภาพพจน์ หรือการสื่ออารมณ์ในโลกโนเวลเป็นหลัก ในขณะที่งานของ ภาณิชา และวิริยาพร เน้นไปที่เนื้อหาความรุนแรงในสื่อบันเทิง ทั้งนี้นงานของตัวผู้วิจัยเป็นการศึกษากลวิธีทางภาษาเพื่อหาความรุนแรงไปพร้อม ๆ กัน ไม่ได้ศึกษาว่าภาษาคืออะไร หรือความรุนแรงคืออะไร แต่ศึกษากลวิธีทางภาษาทำงานอย่างไรในการสร้างความรุนแรงทางตรง

สรุปและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยในครั้งนี้ยืนยันให้เห็นว่าการวิจัยเรื่อง ความรุนแรงทางตรงในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัย ไม่เพียงแต่นำเสนอเรื่องราวของขวัญ แต่เป็นการใช้กลวิธีทางภาษาที่หลากหลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการตีแผ่และสะท้อนความรุนแรงทางตรงในมิติต่าง ๆ อย่างเป็นรูปธรรม ทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ถึงความทุกข์ทรมานของเหยื่อได้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำและพฤติกรรมความรุนแรง โดยมีสาระสำคัญ 2 ด้าน คือ 1) ด้านกลวิธีการใช้คำ โดยปรากฏการใช้คำถึง 6 รูปแบบ ได้แก่ คำที่มีความหมายโดยตรง คำที่มีความหมายโดยนัย คำนามธรรม คำสแลง คำภาษาตลาด คำต่ำหรือหยาบ 2) ด้านรูปแบบความรุนแรง ได้แก่ ความรุนแรงทางตรงต่อร่างกาย ความรุนแรงทางตรงต่อทรัพย์สิน ความรุนแรงทางตรงโดย การประทุษวาจา ความรุนแรงทางตรงต่อการจำกัดสิทธิเสรีภาพ และการเหยียดหยาม ความรุนแรงทางตรงต่อเพศ โดยความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำและพฤติกรรมความรุนแรงทั้ง 2 ด้านนี้ สะท้อนออกมาเป็นประเด็น ดังนี้ 1) คำที่มีความหมายโดยตรงที่สื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางตรง 2) การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง 3) การใช้คำนามธรรมที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง 4) การใช้คำสแลงที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง 5) การใช้คำภาษาตลาดที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง และ 6) การใช้คำต่ำหรือคำหยาบที่สื่อถึงความรุนแรงทางตรง จากผลการวิจัยนี้ในมิติของวรรณกรรมวิจารณ์ช่วยให้ผู้อ่านงานนี้ เข้าใจเทคนิคการเขียนของนักเขียนแนวขวัญรุ่นใหม่ที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสร้างผลงาน ขณะที่ในเชิงสังคมศาสตร์ ข้อค้นพบนี้ทำหน้าที่เป็นสัญญาณเตือนให้สังคมหันมาตระหนักถึงพลังของถ้อยคำที่สามารถหล่อหลอมทัศนคติเรื่องความรุนแรง และเป็นฐานข้อมูลสำคัญในการสร้างการรู้เท่าทันสื่อ เพื่อป้องกันการซึมซับพฤติกรรมความรุนแรงผ่านทางภาษาในเยาวชน จากการวิจัยผู้วิจัยเสนอข้อเสนอแนะ 3 ประเด็น คือ 1) ผลการวิจัยในครั้งนี้มุ่งเน้นการวิเคราะห์ระดับการใช้คำเพียงอย่างเดียวในการศึกษาครั้งถัดไปควรขยายขอบเขตไปสู่การวิเคราะห์ในระดับกลวิธีระดับเรื่องเล่าหรือศึกษาเปรียบเทียบกับนวนิยายชุดอื่น ๆ ของภาคินัย เพื่อให้เห็นพัฒนาการของการใช้ภาษาที่สื่อถึงความรุนแรงได้อย่างครอบคลุมยิ่งขึ้น 2) การวิจัยนี้เป็นการศึกษาความรุนแรงที่ปรากฏในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัยทั้งสี่เล่ม ทั้งนี้หากมีการศึกษา

งานเขียนชุดอื่น ๆ เพิ่มเติมจะช่วยให้เห็นถึงมุมมองของความรุนแรงในนวนิยายมากยิ่งขึ้น จนนำไปสู่การมองเห็นถึงโครงสร้างของความรุนแรงในแต่ละมิติที่เกิดขึ้น และ 3) การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ความรุนแรงที่ปรากฏในนวนิยายชุด Home ของ ภาคินัยเพียงอย่างเดียว หากมีการศึกษางานเขียนประเภทอื่น เช่น หนังสือพิมพ์ เรื่องสั้น และสารสารคดีเพิ่มเติม จะช่วยให้มองเห็นความรุนแรงในสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ได้กว้างมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- จักรพงษ์ เอี่ยมสะอาด และคณะ. (2561). การศึกษาทวิวิธีการใช้ภาษาไทยในไลน์โนเวล. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 13(1), 23-32.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2523). สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- ญาณิกา แสนสุริวงศ์. (2557). ความรุนแรงในนวนิยายที่เกี่ยวกับอาหรับของโสภาค สุวรรณ = Violence in Sopak Suwans Arab Novels / ญาณิกา แสนสุริวงศ์. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภัสสิพร เพิ่มเสม. (2561). ความรุนแรงในครอบครัวในนวนิยาย เรื่องขม้นกับปูน ของ จุลลดา ภักดีภูมินทร์ และ ปูนปิดทอง ของ กฤษณา อโศกสิน. ใน การนำเสนอโครงการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติ ของนักศึกษาด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ครั้งที่ 1/2561 (หน้า 97 - 112). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ภาคินัย. (2559). มั่ง-มี-ศรี-ศพ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ก้าวกระโดด.
- _____. (2560ก). ร่ม-เย็น-เป็น-ศพ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: ก้าวกระโดด.
- _____. (2560ข). อยู่-ดี-มี-ศพ. กรุงเทพมหานคร: ก้าวกระโดด.
- _____. (2560ค). วัน-ขึ้น-คืน-ศพ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ก้าวกระโดด.
- ภาณิชา พิมพ์ทองงาม. (2560). ภาพตัวแทนความรุนแรงในละครชุด Club Friday The Series 9. ใน สารนิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วิริยาพร กมลธรรม. (2561). ความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อ ทัศนศึกษา ละครโทรทัศน์เรื่อง “ล่า 2017”. ใน สารนิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- Galtung, J. (1996). Peace by Peaceful Means: Peace and Conflict, Development and Civilization. London: SAGE Publications.